

XX.

Betænkning

over

Forflag til Lov angaaende den Pantegjæld til Statskassen, som hidrører fra Loven af 8de April 1851 om Selveiendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods.

(Afgiven af det af Folkethinget nedsatte Udvalg den 15de December 1852.)

Medens Udvalget ikke finder Noget at erindre mod de Bestemmelser angaaende Forfaldstiden for Renterne af den omhandlede Pantegjæld, som indeholdes i Lovforflagets § 1, seer det sig ikke i Stand til ubetinget at tilraade Vedtagelsen af § 2.

Skjøndt det nemlig maa anerkjendes at være af Bigtighed for Staten, at de omhandlede Renter kunne inddrives paa samme Maade som Skatter, synes det ingenlunde ubetænkeligt at indrømme den foreslaaede Udvidelse af Udpantningsretten, navnlig forsaavidt dette skulde drage til Følge i private Gjældsforhold. Hermed vilde nemlig blandt Andet de paagjæloende Krav unddrages Forligsmægling, og Debtors Stilling overhovedet blive haardere end efter den almindelige Lovgivning.

Da det imidlertid i det heromhandlede Tilfælde er Staten, der fremtræder som Creditor, og man saaledes formeentlig tør ansee sig beskyttet mod en saadan særdeles Haardhed i Benyttelsen af det foreslaaede Tvangsmiddel, som maaskee i enkelte Tilfælde kunde befrygtes af en privat Creditor, har Udvalget dog troet at turde gaae ind paa den omhandlede Bestemmelse, naar dertil føies en bestemt Udtalelse om et Punkt i dette Forhold, hvorpaa Opmærksomheden hidtil ikke synes at have været særligt henvendt.

Da de omhandlede Forfkrivninger efter Loven af 8de April 1851 § 5 skulle affattes som Forfkrivninger for Umyndiges Midler, vil deri, i Henhold til Udstaanordningen af 7de Februar 1794 § 12 cfr. med Frd. af 25de Januar 1828 § 11, være at optage en Clausul om, at hele Capitalen paa Grund af Renternes Udeblivelse til samme Termin skal være forfalden til Betaling. Dette har nu vel neppe været tilstgiget, naar Renternes Inddrivelse bliver behandlet som kongelige Statters, og de ifølge denne Dmgang blive fuldstændigt berigtigede, men en udtrykkelig Bestemmelse herom bør dog ikke mangle. Herved vil formeentlig ogsaa en større Analogie fremkomme med det Forhold, som omhandles i Pl. af 2den Februar 1825, angaaende Inddrivelse af Renterestancer af de halve Kjøbesummier, som ere forblevne indestaaende i de i ældre Tid bortsolgte Domainegodser.

Udvalget indstiller saaledes:

- 1) at § 1 vedtages uforandret;
- 2) at § 2 gives følgende Tilføining: men uden at Capitalen, naar Renterne paa denne Maade berigtiges, paa Grund af den stedfundne Udeblivelse med Renterne skal være forfalden til Betaling.

B. Christensen.

J. A. Hansen.

Rosenørn,
Ordfører.